

Lelki morzsák – 9

Advent 2. vasárnapja

„János pedig, amikor hallott a börtönben Krisztus cselekedeteiről, elküldte tanítványait, és megkérdezte tőle: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” Máté evangéliuma 11,2-3

Régi tapasztalat, hogy ünnepe annak van, aki várja. Advent a várakozás ünnepe és a várakozók ünnepe. Nemcsak akkor egyszer, hanem azóta is számtalanszor feltette már a tépelődő emberi lélek e kérdést: Te vagy-e az eljövendő vagy mást várjunk. A Heródes fogságában sínylődő Keresztelő János kérdésében talán saját kérdésünk is megfogalmazódik. Olyan sokan ígértek már ezen a világon nagyobb boldogságot. Olyan sok hamis próféta szava harsogott már szebb és reménytelibb jövőt. Manapság is oly sokan ígérnek a jelenünk gondot okozó helyzetének a megoldását, hogy okkal és joggal kérdezzük: Te vagy-e az eljövendő. Gondokkal és terhekkel meggyötörtek veszik körül Jézust akkor és mintha csak mi volnánk ezek az akkori tépelődő emberek, kiket a lélek űz, hogy megkérdezzük: Uram, olyan sok ezen a világon a hamis messiás, olyan sokan vannak, akik megváltással biztatják e világot, mondd meg hát nekünk: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?

Mai Adventünkön szeretném megfordítani a kérdést és inkább ekképpen feltenni azt: Uram mond meg, hogy mi vagyunk-e azok, akikhez eljöttél, akiket megszólítasz, és a követésedre hívsz? Mi vagyunk-e azok, akikhez leülsz, hogy meghallgass minket? Mi vagyunk-e azok, akikről oly sok tévelygésünk ellenére sem mondtál még le? Ez a kérdés komoly önvizsgálatra kell, hogy késztesen minket.

Sokszor olvashatjuk különböző élelmiszerek dobozán, hogy nyomokban tartalmaz ezt vagy azt. Vajon a mi kereszténységünk mennyit tartalmaz a Krisztus követés lelkületéből a mindennapok valóságában. Vajon csak nyomokban vagy egészen? Vajon az életünkön tükröződik-e a Mesterhez tartozásból fakadó belső derű, nyugalom és békesség? Vajon a mindennapi harcainkat az önzőség, a saját vélt vagy valós igazságunk bizonyítási kényszere hatja át, vagy tudunk nagylelkűek, és megbocsátóak lenni? Vajon a görcsös maximalizmus vágya uralkodik rajtunk, vagy el tudjuk engedni a tökéletességben tetszelgés hamis látszatát és illúzióját?

Amikor a Mester keresi benned az Ő bizonyágtevő XXI század eleji tanítványát vajon megtalálja-e azt vagy csak kegyes hangulatokat és nyájas gesztusokat talál? Az vagy-e, akit keres benned? Ha megkérdeznéd tőled a környezeted, az a közeg melyben élsz és mozogsz, hogy ki vagy te? - vajon tudnád-e azt mondani, íme, nézzétek: az én életemben lelki békesség, áldozatos buzgóság és hithűség van. Igen, úgy élsz-e, hogy a szürke hétköznapijaidban is útegyengetője és hitvallója vagy a Mesternek? Útkészítője vagy-e az Úrnak a te otthonodban, családot körében, a munkád területén és a tulajdon szívedben? Érzed-e, tudod-e, hogy követő vagy az Örökkévalónak és útkészítője a Megváltónak? Érzed-e, tudod-e, hogy neked azt a gyönyörű hivatást szánta az Úr, hogy segítheted ő adventi bevonulását?

Jézus a maga küldetését teljes hűséggel betöltve áldást, békességet, megnyugvást és üdvösséget hozott. Krisztus híveinek ma is gyönyörűséges hivatása van: útegyengetői lehetünk e világban. Advent most arra kötelezi lelkünket, hogy nemes érzések virágaival hintsük be a szív és lélek minden ösvényét, amelyen a Megváltó felénk közeleg és terítsük elé emberi önzésünk szennyes köntösét, hadd szentelje meg még azt is lábaival. Az adventi kettős bizonyág pedig hadd töltse be zengésével várakozásunkat és hadd tegyen mindnyájunkat azzá, amivé az Isten elhívott: az Isten követőivé és Krisztus útjának egyengetőivé! Ámen.

JANKOVICH FERENC: TÖREDELMES (Részlet)

Lelkem hűlőben, sötét van... Uram,
nem találom felém nyújtott kezéd...
Ó, áldd meg, áldd meg rám maradt utam,
mely végül engem hozzád elvezet.

(Dr. Pőcze István)